

In de sneeuw van de Uithof geniet Joke Bruijs van een voorproefje op een welverdiende vakantie
Foto: Frank Jansen

Acht dagen feest met Joke Bruijs

De muzikale show 'Richard Rodgers' Songbook waarmee Joke Bruijs, Willem Nijholt, Montezuma's Revenge en het Metropole Orkest acht dagen door het land trekken, belooft een feest van herkenning te worden. De liedjes van de honderd jaar geleden geboren Richard Rodgers kan iedereen meezingen. Denk alleen maar aan de 'Sound of Music'.

door
Jeannette van Leeuwen

Het wordt kort, maar krachtig. In acht dagen reist het grote gezelschap dat Richard Rodgers' Songbook ten gehore zal brengen, van hot naar her. Gisteren was de premiere in Eindhoven, vanavond staan ze in Groningen en daarna volgen Breda, Venlo, Bussum, Zaandam, Rijswijk en Heerlen.

Hoewel ze zich er ontzettend op verheugt om met al die 'ouwe rotten' op het podium te staan, ziet Joke Bruijs wel een beetje op tegen het reizen. 's Middags om twee uur weg en, als het meezit, om drie uur 's nachts weer thuis. En dat in de donkere dagen voor kerst. "Ach, in januari haal ik mijn schade wel weer in. Dan neem ik rust, zegt ze". Schaterend: "Hoor je? Zegt ze! Ik hoor het mezelf zeggen. Als ze me volgende week belten voor iets waar ik heel enthousiast over ben, ga ik toch weer."

Ze heeft er een hekel aan om te laat te komen. Vandaar dat ze deze ochtend gestresst het ski-café van De Uithof komt binnenlopen waar we hebben afgesproken voor een fotosessie in de sneeuw. "Ik heb me rot gezocht, wat een uitgestrekt complex is

het hier."

Een echte wintersport-fanaat is ze niet, hoewel haar sportieve kleding anders doet vermoeden. "Dat mocht nooit, vanwege mijn contracten. En nu is het te laat. Ik ben wel eens geweest, hoor, samen met mijn man. Maar als hij beneden was, kwam ik er nog eens achteraan zetten. Nu zou het ook wel kunnen, op wintersport gaan. Ik heb net twaalf opnames van "het Gevoel van" achter de rug. En de repetities van "Toen was geluk heel gewoon" zitter er ook op, maar ik ben toch meer een zonnens", besluit ze.

Volgende week vrijdag staat Joke Bruijs met 'Richard Rodgers' Songbook' in Rijswijk en mag ze als soliste 'lekker aan de gang' met het Metropole Orkest. "Heerlijk om met dat orkest te werken. Het gaat gewoon vanzelf. Met jullie kan iedereen zingen, zeg ik altijd. Neeeee, roepen ze dan, dat is niet waar".

Tot haar grote spijt treden ze niet op in Rotterdam ('dat blijft toch mijn stad') en Den Haag waar ze al zestien jaar woont. "Doordat dit project zo laat van de grond is gekomen, was jammer genoeg in beide plaatsen alles al volgeboekt. We hebben het nog geprobeerd in De Doelen in Rotterdam, maar daar was geen tijd voor de soundcheck, dus dat ging niet door."

Het zit namelijk zo, legt Joke Bruijs uit. "Het Metropole Orkest heeft een soort potje waarmee ze zich af en toe een uitspatting kunnen veroorloven. Dit jaar is dat in samenwerking met American Songbook een hommage geworden aan Richard Rodgers, vanwege zijn honderste geboortedag. Daarom ook blijft het beperkt tot een korte toer rond kerst. Helaas, want het is zeker de moeite waard om van zo'n idealistisch project een langere productie te ma-

ken." Vreemd eigenlijk dat de naam Richard Rodgers niet zo aanslaat bij het grote publiek, overpeinst Bruijs. Want het komt zelden voor dat er niet ergens in de wereld een musical van hem draait. De bekendste is ongetwijfeld 'The Sound of Music', (met tekstschrijver Oscar Hammerstein II), maar ook 'The Boys from Syracuse' (1938), 'Oklahoma' (1943), 'Carousel' (1945), 'The King and I' (1951) en 'Cinderella' (1957) zijn geen onbekende namen. De twee tekstschrijvers met wie Richard Rodgers samenwerkte, zijn Loren/Hart (1895-1943) en Osram Hammerstein II (1895-1960).

Rodgers is zestien en Hart 23 jaar oud als één van de langste partnerships in de geschiedenis van de Amerikaanse lichte muziek begint. Hun historische ontmoeting beschreef Rodgers later als volgt: 'In één middag verwierf ik een carrière, een partner, een beste vriend en een permanente bron van irritaties.' Rodgers en Hart wam twee totaal verschillende types. Rodgers, dagelijks gekleed in een grijs pak en een net overhemd met bijpassende stropdas, werkte van negen tot vijf achter zijn typemachine. Hart moest het hebben van plotselinge invallen in de taxi, op het toilet of tijdens een party die hij noteerde op een servetje. En zo ontstonden nummers als 'The lady is a Tramp', 'Bewitched', 'My Funny Valentine' en 'Chicago'.

Het wordt één groot muziekfeest, belooft Joke Bruijs. "Met prachtige ballads, mooie arrangementen, maar ook wrange nummers. Een lied als 'My Favorite Things' is natuurlijk schattig, maar de tekst van 'Hello Young lovers' is weer vrij cynisch." Ze kijkt ernaar uit om met Montezuma's Revenge a capella te zingen en samen te werken met Willem Nijholt en de solisten Anneloes Verveld en

Lucette Snellenburg. "Twee hartstikke goeie meiden, een eer om met zo'n gezelschap op te treden", zegt ze zonder valse bescheidenheid. Sterallures zijn haar absoluut vreemd.

"Ik ben een gelukkig mens", overpeinst Bruijs die tot nu toe van het een in het ander is gerold. Volgend jaar wil ze zelf het heft in handen nemen en eens de tijd nemen om na te denken. Vandaar dat ze heeft bedankt voor een rol in de nieuwe musical 'Mamma Mia'. "Even geen verplichtingen, dat geeft me weer lucht."

Als het aan haar ligt, wordt het een muzikaal jaar, want zingen dat blijft ze doen. Misschien komt er eindelijk een jazz-cd.

"Ik ben de laatste tijd door verschillende jazz-jongens benaderd om met hen een cd te maken. Voorheen had ik daar nooit zin in. Ik heb altijd geroepen 'wie zit daar nou op te wachten?' Want een cd maken alleen voor m'n tante en m'n moeder, dat wil ik niet. Je moet hem wel een beetje weg kunnen zetten. Misschien wordt het nu inderdaad eens tijd. Zeker omdat ik de laatste tijd erg veel optreed als jazz-zangeres."

Zingen blijft duidelijk haar lust en haar leven. "Het feit dat mensen speciaal voor jou komen, dat je met fijne muziek kan werken. Dat is echt het summum. En dan helemaal in combinatie met theater."

Hoe zat het ook alweer? Vanaf januari alleen rust?

Joke Bruijs lacht. "Ik hoor het mezelf nog zeggen."

